

skat, det skulde alt sammen være personlig Skat, og den skulde gøre det ud for den Næringssskat, man ophævede. Havde man denne endnu, vilde Forholdet være løst af sig selv; thi da vilde ingen kunne drive Næring i en Kommune uden at betale derfor, og alle de Spørgsmaal, som senere have voldet Lovgivningsmagten saa meget Hovedbrud, vilde ikke være komne frem. Det vil maaske være i det høje Tings Erindring, at da vi i Fjor forhandlede Forslag om Næringsdrift, vedtog Tingets Flertal her en Bestemmelse om, at man for at løse dette Spørgsmaal skulde gennemføre Næringssskatten, men tillade vedkommende, som sættes i Næringssskat, at afkorte denne i den personlige Skat i Kommunen; dermed vare egentlig ogsaa alle disse Spørgsmaal ude af Verden. Det er imidlertid klart, at den høje Regering ikke har ment at kunne følge den Anvisning, vi gav i Fjor, og Folketinget har heller ikke bifaldet den. — Her fremkommer nu fra den højtagede Ministers Side et Forslag, om hvilket jeg vil sige, at det forekommer mig, at han har haft en lykkelig Haand til at skrive dette Forslag med. Det gaar nemlig ud paa, at den, der driver bunden Næring i en Kommune, men ikke bor der, skal betale en fast Afgift til den Kommune, i hvilken han driver Næring, en Afgift, som afpasses efter den Betydning, man maa antage, hans Næring har, efter det Borgerskab, han har løst, altsaa et dyrere Borgerskab forudsætter en større Afgift. Men ved Siden deraf skal han, hvis han bor i en Kommune, som har en lavere Skatteprocent end Næringskommunen, tillige til Næringskommunen betale Forskellen mellem de to Kommuners Skatteprocent. Ved Skatteprocent forstaas saavel i Regeringsforslaget som i Folketingets Forslag Gennemsnitsbeløbet af den Paaligning, der har fundet Sted i Kommunerne. Han skal betale denne Forskel, dog saaledes, at hvis den Kommune, hvori han driver Næring, paaligner paa Formue- og Lejlighed, skal der til denne Procent lægges en Trediedel. Jeg finder, at den højtærede Minister ved dette Forslag har fjernet den Anke, som med saa stor Styrke er bleven gjort gældende fra Næringskommunens Side, at Folk, der bo i en Kommune, som har en lav Skatteprocent, kunne drive deres Forretning langt fordelagtigere og aabne en knusende Konkurrence mod Folk, der i Byen skatte og skyldte efter en højere Procent. Det er alt sammen fortræffeligt, og jeg mener, at denne Klage maa derefter

forstumme. Men der er unægtelig det at bemærke dertil, at i det Tilfælde, hvor altsaa Skatteprocenten er ens, eller hvor Skatteprocenten er større end i Næringskommunen, faar denne sidste intet uden den faste Afgift. Det har jo ikke blot Betydning for de næringsdrivende, men det har ogsaa sin Betydning for dem, som man har draget ind under Bestemmelsen i § 10, nemlig dem, der bruge, eje eller ere beneficerede med fast Ejendom. Men fra dem vil der jo heller ikke blive noget til Næringskommunen, naar begge Kommuner have samme Skatteprocent. Det lader sig imidlertid ikke nægte, at Næringsbruget, der drives i en Kommune, direkte eller indirekte, kan — og i Reglen ogsaa gør det — foranledige direkte Udgifter, som det er billigt, at ogsaa den paagældende, naar han bor uden for Kommunen, maa bidrage noget til. Der er f. Eks. i Byerne Gadebrolægning, Gadebelysning, Skolerne osv., alt dette kommer ogsaa de Næringsbrug, der drives af udenbys boende, til gode. I Landkommunerne have vi jo Vejanlæg og lignende Foranstaltninger, hvilke ogsaa komme de Ejendomme til gode, hvis Ejer bor uden for Kommunen. Men jeg erkender paa den anden Side, at det ikke er muligt her paa dette Omraade at træffe en Bestemmelse, som tilfredsstiller fuldt ud til alle Sider. Det Forslag, der foreligger fra det andet Tings Side, gaar jo, hvad de Herrer ville vide, ud paa, at de næringsdrivende, der bo uden for Kommunen, skulle betale $\frac{2}{3}$ af Næringskommunens Skatteprocent og kunne i Opholdskommunen afdrage disse $\frac{2}{3}$ pCt., dog inden for en vis Begrænsning, nemlig saaledes, at Opholdskommunen ikke kommer til at mangle sin fulde Skatteprocent. Maa jeg med Hensyn hertil sige, at det forekommer mig, at det ser fordelagtigere ud for Næringskommunen end det, der her er foreslaaet. Det er der ikke Tvivl om. Jeg ser en æret Kollega derovre (Bojsen), som interesserer sig særlig for Landkommunerne, nikke, og jeg kan forsikre om, at det ogsaa vil være til Gavn for Landkommunerne. Der er dog alligevel ved det andet Forslag den Mangel, at det forekommer mig at gaa for vidt, thi det indtager under denne Bestemmelse ikke blot den bundne Næring, men meget mere, ikke blot fast Ejendom, men ogsaa Tiende og anden Afgift paa fast Ejendom. Det forekommer mig dog at være noget for ubilligt eller for meget at forlange, at fordi en Mand bor uden for Kommunen og har Tiendeindtægt af en Tiendeyder, der bor i en